

excavation various measures were taken to tidy the site and to leave it suitable for tourists.

Work on the south west end of the House of the Oil Merchant in 1959 had confirmed what had previously been supposed, that the whole west side of the house was built on a great terrace at a level higher than that of the terrace on which the east side is built. Within the heavy walls of these two terraces was found a fill of soil, stones, and pottery belonging to the construction of the building and therefore of extreme importance for dating it.

This year Room X, the southernmost of the building, was finally cleared. It had previously been tested in 1953 when a fill similar to that of the rest of the west terrace had been found. It is indeed a part of this terrace and was filled up to the level of the floors of the eastern part of the house but no trace was found of any wall at the west and it is thought that this must have been an open passage leading from the roadway at the west into the upper parts of the house. Such passages can be seen today in the terraced houses on the slopes of the citadel at Nauplia.

Traces of earlier building in the form of a rock cut setting for a wall and a plaster floor laid directly on the rock, similar to that found to the north in 1959, were found below the fill. The pottery of the fill confirmed a construction date for the house in the first half of LH III B.

The last excavation on the main part of the House of Sphinxes took place in 1955 when the complete clearance of Room 6 (where tablets were found) to the west wall and a test to the west wall of Room 2 had suggested that the west wall of the building was at a different alignment to the rest of the building, perhaps occasioned by early building to the west. It was therefore of considerable importance that this wall should be completely cleared. This house unlike the House of the Oil Merchant is built directly upon the rock and at the north abuts against the south wall of the House of the Oil Merchant, a strong and heavy terrace wall which ends in a deep rock cutting at the west. It is the nature and possibly the previous cutting of the rock which causes the unusual feature of the west wall, the construction of which varied from room to room as the circumstances required. It is not in fact out of alignment with the rest of the house though slightly displaced

in Room 6 where its construction is weakest.

Interesting details of the construction of the upper storey were found in several places but the most important finds occurred in Room 4. Two more large jars similar to those found in 1954 were discovered in the western part of the room in positions immediately west of the previous ones (Plate 79 a). One is a large open vat, the other a tall necked jug with two belly handles. Beneath the vat on the west side lay a tablet (Plate 79 b). As usual baking had taken place in the burning of the building and in this case only the left hand end had been properly baked; the right hand side crumbled away on being touched. From its position beneath the vat it seems probable that this tablet came from the basement and perhaps lay on a shelf beside the vat. There was considerable evidence of shelves or other such wooden structures at this side of the room. Detailed publication of the tablet and of the excavations has appeared in *Mycenae Tablets III*.

Over the western portion of Rooms 8 and 10 there was considerable Hellenistic building. This area west of the House of Sphinxes and south of the West House was cleared by Dr. Verdclis. The walls of the House of Sphinxes (Plate 78 a) show clearly beneath the Hellenistic levels and this end was, as was originally supposed, probably an entrance to the house at an upper level from the street extending north-south between the house of the Oil Merchant and the West House.

After the excavation three weeks were spent in Nauplia in work on finds from previous seasons and in assisting Dr. Verdclis in the identification of material from the 1920-23 excavations.

ELISABETH WACE - FRENCH

*

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΤΗ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ
ΤΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ (1961)

Ἡ προσπάθειά μας ἐφέτος συνεκεντρώθη εἰς τὴν ἀνασκαφὴν καὶ μελέτην τῆς βορείου κλιτύος τῆς ἀκροπόλεως, εἰς τὴν περιοχὴν ὅπου τὸ 1959 ἀπεκαλύφθη ἡ κλίμαξ τῆς κυρίας πρὸς τὸ ἀνάκτορον ἀνόδου. Πρὸς τὴν κλίμακα ταύτην ἔφερον ὁδοὶ ἀπὸ τῆς κατευθύνσεως τῆς Πύλης τῶν Λεόντων καὶ ἀπὸ τῆς βορείου Πυλίδος. Ταύτας ἀνεύρομεν ὑπὸ τὰ ὑπολείμματα παρακωθέντων καὶ καταπεσόντων τοίχων, οἱ ὅποιοι ὑπεβάσταζον τὰ ἀνδρα

της κλίμακος. Ἡ ἀπὸ τῆς Πύλης τῶν Λεόντων ὁδός, ἡ καὶ ἀρχαιότερα, ἀπεκαλύφθη εἰς μήκος 17 μέτρων καὶ τὸ τεχνητὸν τῆς ἐπίπεδον ὑποβαστάζεται ὑπὸ ἀναλημματικοῦ τοίχου μετ' ἐπιμελείας ἐκτισμένου (Π ἰ ν. 77 β). Καὶ ἡ πρὸς νότον, ἦτοι ἡ πρὸς τὴν βραχῶδη κλιτὺν πλευρὰ του, ἐκλείετο ὑπὸ ἀναλημματικοῦ ἐξ ὀγκολίθων τοίχου, ὕψους περίπου ἑνὸς μέτρου, οὐχὶ ἐπιμελῶς ἐκτισμένου (Π ἰ ν. 77 β). Ἡ ὄψις ὁμοῦ τοῦ τοίχου ἐκείνου ἐκαλύπτετο ὑπὸ στρώματος ἀσβέστου καὶ κονιάματος ἐρυθρωποῦ τὴν ὄψιν, τὸ ὁποῖον συνεκρατεῖτο ὑπὸ δοκαρίων τεθειμένων κατακορύφως πρὸ τοῦ τοίχου καὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων μόλις 0.06 μ. Ἀποτυπώματα τῶν δοκαρίων καὶ τοῦ κονιάματος ἀπεκαλύφθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δρόμου, ὅπου εἶχον καταπέσει. Ὁ δρόμος (Π ἰ ν. 76 α), ἔχει μέσον πλάτος 1.90 μ., φαίνεται δ' ὅτι ἡ ἐπιφάνειά του ἐκαλύπτετο ὑπὸ στρώματος πηλοῦ καὶ χώματος μετ' ἄμμου καὶ χαλίκων μεμιγμένου, καλῶς δὲ πεποιημένου. Ὁ δεύτερος, ὁ ἐκ τῆς βορείου Πυλίδος, δρόμος ἐδημιουργήθη εἰς ὑστερωτέρους τοῦ πρώτου χρόνους, ὅποτε ὀλόκληρος ὁ πρὸ τῆς ἀνόδου χώρος διεμορφώθη εἰς εὐρεῖαν ἀλλήν τεχνητῶς πληρωθεῖσαν. Τὰ ἐκ τῆς ἐπιχώσεως τῆς ἀλλῆς καὶ τοῦ ὄχτεοῦ τῆς χώματα ἀπέδωσαν πλῆθος ὀστράκων, ἀποδεικνύοντων ὅτι ἡ διευθέτησις τοῦ χώρου καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀπὸ τῆς βορείου Πυλίδος δρόμου ἐγένοντο εἰς τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς ΥΕ III Β περιόδου.

Τὸ ἀνώτατον τμήμα τῆς κλίμακος ἐφέρετο πρὸς τὸ τέρμα του ἐπὶ τεχνητῶν ἀνδρῶν ὑποβαστάζομένων ὑπὸ ἀναλημμάτων, αἱ θεμελιώσεις τῶν ὁποίων καταφαίνονται ἀπὸ τὰ λαξεύματα τὰ διασωθέντα εἰς τοὺς βράχους. Ἀπὸ τὸ τέρμα τῆς κλίμακος ὁδός, με' ἐλαφρὰν ἀνηφορικὴν κλίσιν (ramp), ἔφερεν εἰς τὴν ΒΔ. εἰσοδὸν τοῦ ἀνακτόρου. Καὶ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ἀπεκαλύψαμεν εἰς ὅλον αὐτῆς τὸ μήκος. Μέρος τοῦ ἀναλήμματος, τὸ ὁποῖον ὑπεβάσταζε τὸ τεχνητὸν ἐπίπεδον τῆς ὁδοῦ διεσώθη καὶ ἡ φορὰ τῆς νῦν ἀπεκατεστάθη. Ἡ ὁδός ἔχει μέσον πλάτος περὶ τὸ 1,65 μ. καὶ ἡ ἐπιφάνειά της καλύπτεται ὑπὸ στρώματος πηλοῦ καὶ χώματος μεμιγμένου μετ' ἄμμου καὶ χαλίκων. Οὕτως ἐξηκριβώθη πλήρως ἡ πρὸς τὸ ἀνάκτορον ἀρχικὴ ἀνοδος.

Πρὸς τὴν κλίμακα κατευθύνεται ἀπὸ δυσμῶν τοίχος, διασωθεὶς κατὰ τὴν ΒΔ. κλιτὺν τῆς ἀκροπόλεως (Π ἰ ν. 77 α). Τὸν τοίχον τοῦτον ὁ ἀείμνηστος Wace ἐδέχθη ὡς μεσοελλαδικὸν τείχος, τὸ ὁποῖον περιέβαλλε μίαν ἀρχικὴν ἀκρόπολιν τῶν Μυκηθῶν. Ἀπεκαλύψαμεν ὅλον τὸν χώρον, τὸν ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ τοίχου καὶ ἡρενήσαμεν τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὑποβασταζομένην ἔκτασιν διὰ τεσσάρων μέχρι τοῦ βράχου τομῶν. Ἡ ἔρευνα αὕτη ἀπέδειξε

ὀριστικῶς ὅτι ὁ τοίχος δὲν εἶναι μέρος περιβόλου μεσοελλαδικῶν χρόνων, ἀλλ' ἀναλημματικὸς καὶ ὑποβαστάζει τεχνητὸν γέμισμα ἐκ λίθων ἀργῶν (Π ἰ ν. 75 β), τὸ ὁποῖον ἐσηματίεζεν ἀνδρῶν πρὸ τῆς ΒΔ. εἰσόδου τοῦ ἀνακτόρου, δημιουργηθῆν εἰς ΥΕ III χρόνους. Τὸ πρὸς Δ. τέρμα τοῦ λιθολογήματος τοῦ ἀνδρῶν ἀπεδείχθη ὅτι προχωρεῖ καὶ κάτωθεν τῆς θεμελιώσεως τῆς νοτίας παραστάδος τῆς ΒΔ. εἰσόδου ὡς φαίνεται σήμερον. Ἐξηκριβώθη πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ τοίχος ἀποτελεῖ τὸν τρίτον καὶ ὑστερωτέρον κατὰ χρονολογικὴν τάξιν ἀναλημματικόν, διότι ὑπὸ τὸ λιθολόγημα τὸ ὁποῖον βαστάζει ἀπεκαλύφθησαν δύο διάφοροι ἀναλημματικοὶ τοῖχοι, οἱ ὁποῖοι ὑπεβάσταζον ἀνδρῶν με' χαμηλοτέραν ἐπιφάνειαν. Εἰς τὸν ἕτερον ἐξ αὐτῶν εἶναι θεμελιωμένη ἡ ΒΑ. πλευρὰ τοῦ προτύλου τῆς εἰσόδου ὡς ἔχει σήμερον. Οἱ ἀναλημματικοὶ τοῖχοι καὶ τὰ λιθολογήματά των ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ΒΔ. εἰσοδος πρέπει νὰ ἔχη διαφόρους περιόδους κατασκευῆς καὶ ἐπιβάλλουν τὴν ἀνάγκην τῆς διὰ σκαφῆς πληρεστέρας ἐρεύνης τῆς ΒΔ. πλευρᾶς τοῦ ἀνακτόρου.

Ὁ χώρος ὁ ἐκατέρωθεν τῆς κλίμακος καὶ τῶν προσβάσεών της, ὅπου φαίνεται ὅτι ἀκόμη καὶ εἰς τὸν τρίτον αἰῶνα διεσφύζοντο τὰ μυκηναϊκὰ ἀνδρῶν, ἐκαλύφθη ὑπὸ οἰκημάτων τὴν τρίτην π.Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ἐν πολλοῖς τὰ Ἑλληνιστικὰ κτίσματα κατέστρεψαν τὰ μυκηναϊκὰ στρώματα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἐβλάβησαν καιρῶς κατὰ τὴν πρώτην σκαφὴν τοῦ χώρου. Εἰς δωμάτιον τοῦ τέλους τοῦ τρίτου π.Χ. αἰῶνος, ὑπερκείμενον τοῦ ἀποκαλυφθέντος δυτικῆς τμήματος τοῦ ἀπὸ τῆς Πύλης τῶν Λεόντων δρόμου, ἀπεκαλύφθη τμήμα διαπέδου (Π ἰ ν. 77 β) καὶ ἐπ' αὐτοῦ εὐρέθησαν τεμάχια πίθου. Ἐπὶ τῶν τεμαχίων αὐτῶν εὐρέθη χαλκοῦν ἀγαλμάτιον Ἀπόλλωνος, 0.06 μ. ὕψους, καλῶς διατηρούμενον καὶ συμπλεγμα μαρμάρινον ὕψους 0.17 μ. δύο γυναικῶν. Δυστυχῶς αἱ κεφαλαὶ τῶν γυναικῶν δὲν διεσώθησαν. Τὰ γλυπτὰ αὐτὰ καθαρίζονται νῦν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου τοῦ Μουσείου Ναυπλίου.

Ἡ παρὰ τὴν Πύλην τῶν Λεόντων σκαφικὴ ἔρευνα περιορίσθη εἰς τὴν πρὸς Ν. αὐτῆς ἔκτασιν καὶ κατὰ μήκος τοῦ δυτικῆς Κυκλωπεῖου τείχους. Τὸ τείχος αὐτὸ ἀπεκαλύψαμεν εἰς ἔκτασιν δώδεκα περίπου μέτρων καὶ ἐμελετήσαμεν λεπτομερῶς τὸν τρόπον τῆς θεμελιώσεώς του. Εἰς τὴν ἀμέσως πρὸς δυσμᾶς τοῦ λεγομένου σιτοβολῶνος περιοχῆν, τὸ τείχος διατηρεῖται εἰς ὕψος 8.25 μ. καὶ παρουσιάζει ἐπιβλητικὴν εἰκόνα. Παρὰ τὴν ρίζαν του εὐρέθη μεσοελλαδικὸς ἐν τῷ βράχῳ ἐσκαμμένος τάφος, ἄνωθεν σχεδὸν τοῦ ὁποῖου ἐθεμελιώθη τὸ τείχος. Βεβαίως ὁ τάφος εἶχε κενωθῆ κατὰ τὴν οἰκοδομήν, ἐκ τῶν χωμάτων δὲ καὶ τῶν λί-

θων, διά τῶν ὁποίων καί πάλιν ἐπληρώθη, προήλθον διάφορα ὄστρακα μεσοελλαδικῶν καί ὑστεροελλαδικῶν χρόνων, τοῦλάχιστον ἓν τῶν ὁποίων ἀνάγεται εἰς τὰ μέσα τῆς ΥΕ ΙΙΙ Β περιόδου. Εἰς τέσσαρα σημεῖα ἠδυνήθημεν νά ἐρευνήσωμεν χῶματα καί μικροτέρους λίθους κάτωθεν τῆς ρίζης τοῦ δυτικοῦ Κυκλωπείου τείχους. Ἡ ἔρευνα αὕτη ἀπέδωσε πολλά ὄστρακα, ἀρκετά τῶν ὁποίων εἶναι γραπτά. Ταῦτα, ὡς καί αἱ κοίλαι βάσεις δύο μυκηναϊκῶν ἐκ πηλοῦ εἰδωλίων, ἀποδεικνύουν ὀριστικῶς ὅτι τὸ δυτικόν Κυκλώπειον τεῖχος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρέθησαν, ἐκτίσθη περὶ ἢ ὀλίγον μετὰ τὰ μέσα τῆς ΥΕ ΙΙΙ Β περιόδου, ἦτοι περὶ τὸ 1250 π.Χ.

Ἡ περὶ τὸ δυτικόν Κυκλώπειον τεῖχος ἔρευνα μᾶς ἐπέτρεψε νά ἀφαιρέσωμεν τὰ προηγουμένης σκαφέντα χῶματα ἀπὸ τὸν χῶρον τὸν μεταξὺ τοῦ τείχους καί τοῦ ἀναλημματικοῦ τοῦ περιβόλου τοῦ κύκλου Α. Ἡ ἐργασία αὕτη ἔφερεν εἰς φῶς ὄχι μόνον τὰ θεμέλια τοῦ ἀναλημματικοῦ, ἀλλὰ καί τὰ ὑπολείμματα τοῦ ὑπ' αὐτὰ τοίχου, τὸν ὁποῖον εἶχε τὸ πρῶτον σημεῖώσει ὁ ἀείμνηστος διδάσκαλος Χρῆστος Τσουντας (Πί ν. 76 β). Ἡ ἀποκάλυψις ὀλοκλήρου τοῦ διασωθέντος μήκους τοῦ τοίχου αὐτοῦ καθιστᾷ φανερόν ὅτι δὲν εἶναι ὑποθεμιώσις τοῦ ἀναλημματικοῦ τῶν ὑστέρων μυκηναϊκῶν χρόνων, ὡς ὑπέθεσεν ὁ Wace, ἀλλ' ἀρχαιότερος κύκλος. Τὸ ἀνατολικόν τμήμα τοῦ ἀρχαιότερου αὐτοῦ κύκλου περιλαμβάνει μεγαλύτερον χῶρον ἢ ὁ νεώτερος περίβολος, οὕτως ὥστε καί ὁ VI τάφος, τοῦ ὁποίου τὴν γωνίαν κόπτει ὁ νεώτερος περίβολος, καί ὁ ὑπὸ τοῦ Παπαδημητρίου ἀνακαλυφθεὶς τάφος περιλαμβάνονται ἀνέτως εἰς τὴν περιοχὴν του. Τομῆ, γενομένη εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ τείχους, ἀπέδωσε περὶ τὰ ἐικοσι μικροσκοπικά ὄστρακα, ἅπαντα ἀναγόμενα εἰς τὸ τελευταῖον ἡμισυ τῆς ΜΕ ἐποχῆς, τὰ ὄστρακα αὐτὰ χρονολογοῦν ἀσφαλῶς τὸν τοῖχον. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἀρχαιότερος κυκλικὸς περίβολος ἀποδεικνύεται σύγχρονος πρὸς τὸν ἀρχαιότερον κάθετον τάφον τοῦ Κύκλου Α, ὁ ἀρχικὸς δηλ. περίβολος ὁ ὁποῖος περιέκλειε τὴν περιοχὴν τῶν βασιλικῶν τάφων.

Γ. Ε. ΜΥΛΩΝΑΣ

*

ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΜΥΚΗΝΩΝ (1961)

Κατὰ τὴν συνεχισθεῖσαν τὸ 1961 ἀνασκαφὴν παραπλευρῶς τῆς λεγομένης Δυτικῆς Οἰκίας συν-επληρώθη ὁ καθαρισμὸς τοῦ ΝΔ. αὐτῆς κειμένου παλαιότερου κτίσματος, ὅπερ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εὑρεθέντων ἐν αὐτῷ κεραμικῶν ὄστράκων

χρονολογεῖται μετὰ τὸ τέλος τῆς ΜΕ ἐποχῆς καί τῆς ΥΕ Ι περιόδου.

Ἀποτελεῖται τοῦτο ἐκ τριῶν δωματίων, κειμένων τοῦ ἐνὸς ὀπισθεν τοῦ ἄλλου καί μὲ κατεύθυνσιν ἐκ Ν. πρὸς Β. (βλ. Ἔργον, 1961, εἰκ. 159). Τὸ πρῶτον ἐκ Ν. δωματίον τυγχάνει ἐπιμηκέστερον τῶν δύο ἐπομένων, ὁ πρὸς Α. δὲ τοίχος αὐτοῦ ἐκφεύγει ἐλαφρῶς ἀπὸ τῆς γραμμῆς ἐκείνων. Νομίζω δι' αὐτὸ ὅτι ὁ χῶρος οὗτος ἀποτελεῖ οὐχὶ δωματίον ἀλλὰ μίαν στενομήκη αὐλὴν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας. Ἐχομεν τοιοῦτοτρόπως ἐνταῦθα τὸ τυπικόν σχῆμα τῆς μεγαροσχήμου μεσοελλαδικῆς οἰκίας μὲ μίαν αὐλὴν ἔμπροσθεν καί δύο παρατεταγμένα ὀπισθεν δωμάτια, τὸν πρόδομον καί τὸν δόμον.

Ὅπως αἱ μυκηναϊκαὶ κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν οἰκία, εἶναι θεμελιωμένη καί ἡ παρούσα ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ βράχου. Τὰ θεμέλια τῆς σφύζονται εἰς μικρὸν μόνον ὕψος καί εἶναι ἐκτισμένα διὰ μικρῶν λίθων (βλ. ἔ.ἀ. εἰκ. 157 - 158). Εἶναι βέβαιον ὅτι μόνον τὰ θεμέλια τῆς ἦσαν λιθοκτιστα, ἐνῶ ἡ ἀνωδομία συνίστατο ἐξ ὠμῶν πλίνθων.

Πρὸς Α. τῆς ἀνωτέρω οἰκίας ὁ φυσικὸς βράχος κατέρχεται ἀποτόμως καί σχηματίζει κάτωθεν εἶδος πλατείας. Εἶναι πιθανόν ὅτι, ἡ τοιαύτη διαμόρφωσις τοῦ χῶρου ἐνταῦθα εἶναι τεχνητὴ καί ἐγένετο κατὰ τὸν χρόνον τῆς οἰκοδομῆς τῶν παρακειμένων μυκηναϊκῶν οἰκιῶν. Εἰς τοὺς χρόνους τούτους ἀνήκει πιθανώτατα καί ὁ ἀνατολικῶς τῆς ἀνωτέρω μεσοελλαδικῆς οἰκίας κείμενος ἀναλημματικὸς τοίχος.

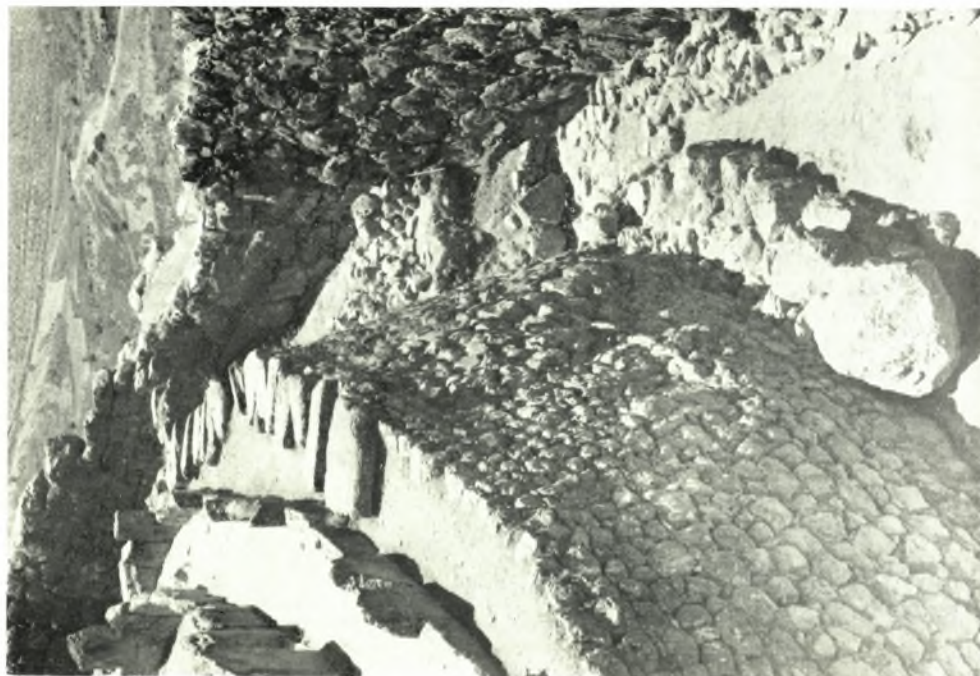
Καθ' ὃν χρόνον ἐκτίσθη ἡ Δυτικὴ Οἰκία, ἡ παραπλευρῶς αὐτῆς μεσοελλαδικὴ φαίνεται ὅτι εἶχε καλυφθῆ ἐξ ὀλοκλήρου, ὁ δὲ χῶρος αὐτῆς ἐχρησίμευεν ὡς μία μικρὰ πλατεία πρὸ τῆς νοτίας εἰσόδου ἐκείνης (βλ. ἔ.ἀ. εἰκ. 159).

Ἡ ἀνασκαφὴ βορείως τῆς Δυτικῆς Οἰκίας ἔφερεν εἰς φῶς ἐλάχιστα θεμέλια μυκηναϊκῶν κτισμάτων καταστραφέντα μεταγενεστέρως ἐκ τῆς θεμελιώσεως ἀνωθεν τούτων ἑλληνιστικῶν κτηρίων, ὡς εἶχε συμβῆ ἐν πολλοῖς καί εἰς τὴν Δυτικὴν Οἰκίαν.

Πρὸς τὸ ἀνατολικόν τμήμα τοῦ ἐρευνηθέντος τούτου χῶρου ὑπῆρχεν ἀβαθὴς λάκκος ἀπορριμμάτων, μετὰξὺ τῶν ὁποίων εὑρέθησαν μεγάλα θραύσματα ἀγγείων, ἐκ τῶν ὁποίων συνεπληρώθησαν ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν ἐννέα ἐν συνόλῳ ἀγγεῖα ἀνήκοντα ἅπαντα εἰς τὴν ΥΕ ΙΙΙ Β περιόδον. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται καί ὁ εἰκονιζόμενος μέγας ἀμφορεὺς (Πί ν. 61 α) μὲ σπανίαν διακόσμησιν εἰς τὴν ζώνην κάτωθεν τῶν λαβῶν.

Ν. Μ. ΒΕΡΑΕΛΗΣ

*

Μυκῆναι. Ἐνασκαφὴ Ἀκροπόλεως: α. Δρόμος ἀπὸ τὴν κατεῦθυνσιν τῆς Πύλης τῶν Λεόντων πρὸς τὴν Β. κλίμακα,
β. Ἀναλημματικὸς τοῖχος τοῦ κύκλου Α καὶ τὰ ὑπολείμματα τοῦ ὑπὸ τὰ θεμέλιά του τοῖχου

Γ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Ἀνασκαφή Ἀκροπόλεως Μυκηθῶν: α. Τοῖχος κατὰ τὴν ΒΔ κλιτῶν, β. Ἀναλημματικὸν τεῖχος τῆς ἀπὸ τῆς Πύλης τῶν Λεόντων ὁδοῦ

Γ. ΜΥΛΩΝΑΣ